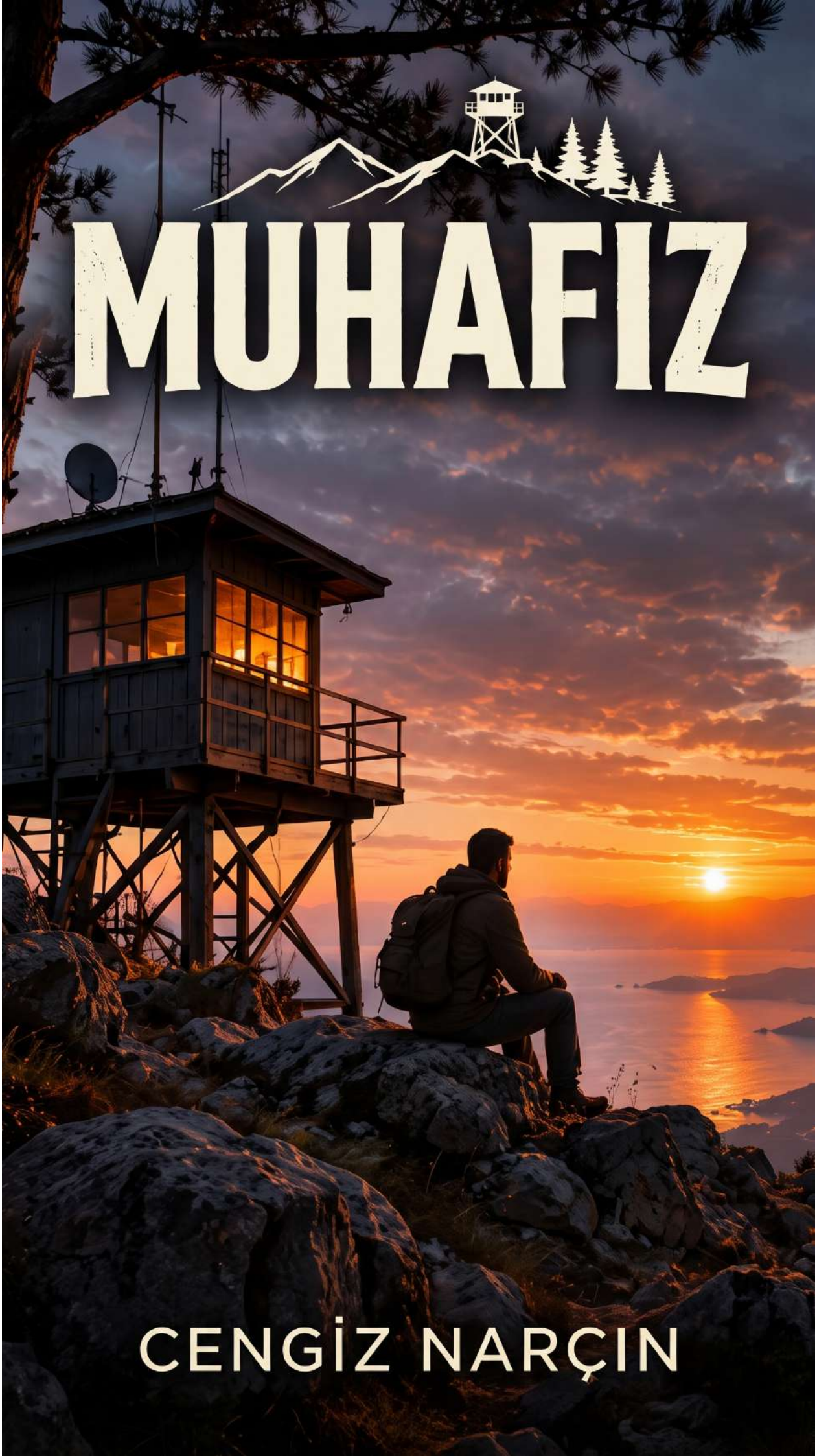

MUHAFIZ
CENGİZ NARÇIN

MUHAFIZ

GİRİŞ

Kızıl tanyerinden yükselen güneşin ilk ışıkları kulübenin perdesiz penceresinden içeriye bocalandığında çoktan uyanmış, kötü boyanmış tavandaki şekillerden benzerlikler bulmaya çalışıyordum. Neler yoktu ki? Kıbrıs'ın uydu görüntüsü, papatya, Pinokyo burunlu kız, yay çizen Türkmen kılıcı, çakıl taşları, daha bir sürü ıvır zıvır. Yok, yoktu. Hayal gücüne bağlı… Sen o mu, bu mu diye düşünedur, göz hizamdaki çakılmış alçıpan vidaları "Saçmalama, burası tavan." diyordu.

Işığın dalgaları küme küme toz zerre şeritlerini yansıtıyordu. Şu küçücük odada tek başıma nasıl oluyor da bu kadar toz barındırıyordum? Işıktaki partiküller sağa sola, yukarı aşağıya hareket ediyordu. Okuduğum bir yazıda bu tozların insan derisinden kopan parçacıklar olduğunu yazıyordu. Yok artık. Daha neler? Bir benden bu kadar deri parçacığı çıkar mı? Hamama gidip keselensem, özenle kurutup savursam yine de mümkün değil diye düşündüm. Pasaklı mıyım ne?

Böyle günlerde pencereye, en azından doğuya bakana bir perde takayım diyorum. Güneş bile olsa bu kadar alenen fütursuzca odama dalınmasından hoşlanmıyorum. Sonra kim için? Ne için perde? deyip vazgeçiyorum. Güneşe mi? Bulutlara mı? Ayda yılda üstümden geçen tek komşum kartala mı? Yoksa binlerce fit yukarıdan uçan uçaklara mı? Hem gece yıldızları seyrede seyrede uykuya dalmaktan nasıl vazgeçebilirim ki? Yıldızlar altından ışıklarını kıp kıp yakıp söndürerek giden uçakların seyri sefası. Kış güneşinin sabahları, akşam da dolunayın denizde oluşturduğu yakamoz… Bunlardan vazgeçilebilir mi? En yakın yerleşim merkezi aşağıda kilometrelerce uzakta. Ben ise zirvedeyim. Teleskopla bakan olsa beni anca karınca kadar siluetimi görür. Hem içeri ile dışarının ısı farkından pencerede oluşan buhar doğal perde oluşturmuyor mu? Günaydın. Galiba balıklama daldım. Kusuruma bakmayın. Birilerine yüz yüze günaydın demeyeli nerdeyse sekiz ay oldu. Mazur görün. Bende zaten olmayan sosyalliği unutalı çok oldu. Sekiz aydır bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerdeyim. Beydağlarından tahtalı dağının eteklerindeyim. Teleferik binası ile aramda kuş uçuşu yedi sekiz kilometre falan var.

Tahmin edenleriniz vardır. Burası bir orman gözetleme kulesi. Finike'den, Elmalı'ya, Korkuteli'nden ta Side, Manavgat'a kadar kuş bakışı görebilen hâkim bir zirvedeyim. Antalya körfezi ayaklarımın altında. Full deniz, orman manzaralı. Güneşin ilk doğuşundan son batışına kadar… En büyük tan yeri kızarıklıklarına kadar. Göz alabildiğine açık. Muhteşem görüş açıları. Mavinin her tonu. Tan yeri kızarıklıkları. Bembeyaz bulutlar. Milyon dolarlık Picasso tablolarını kıskandıran renk cümbüşleri. Uçurumlar. Vadiler. Kumsallar. Deniz ve kum. Yerleşim yerlerini birleştiren kıvrım kıvrım karayolları. Üzerlerinde durmaz hareket eden karınca misali araçlar. İç içe geçmiş ağaç silüetleri. Kayalar. Uçurumlar. Deniz üzerinde belli belirsiz iz bırakan yük gemileri. Geceleri insanın içini ürperten zifir ışık kirliliği. Elini uzatsan koparılacak yıldızlar. Samanyolu. Ay dede. Zirve. Gıdanın bolluğu azcık şüpheli olsa da tertemiz mis gibi dağ havası. Gündüzü güzel, gecesi ayrı bir güzel…

Bok güzel. Sen onu bana sor. Dağın başı. Doğusu yalçın kayalıklı uçurum. Batısı taş, tomur. Her yer taş. Rakımdan dolayı dikili bir tek ağaç yok. Kayalar, taşlar arasından başını kaldırabilmiş üç beş dikenli türden başka ot bile bitmiyor. Her yer öbek öbek boz taş, kaya. Onlar bile zirveden rahatsız olsa gerek ki ipini koparan bayır aşağıya kendini bırakıyor. İlk bakışta insanın içini yakan enginlik denizi gözükse de hiç öyle gözüktüğü gibi değil. Korkunçtan öte. İzole. Hem de ne izole. Tanrıya yakın zirvede, yeklik. Hani bir söz var ya zirveye yalnız çıkılır diye. Yalnız mı çıkılır bilmem ama yalnız yaşanmıyor. Burası lunaparkın mucize aynalarındaki görüntüler gibi. Yukarı bakıyorsun; yukarısı aşağıda. Zirve görünümlü dip. Madden zirve, manen dip…

Benzeşiyoruz. O ve ben. Tabi bu nasıl benzetme diye soranları duyar gibiyim. Eşya ile insan. Canlı ile cansız. Teşbihte hata olmaz. Hata olup olmadığını merak edenler her iki benzeştirdiğimi görseler ne demek istediğimi hemen anlayıverecekler. Ben mi?

Bendeniz Doruk. Nam-ı değer Çerkez Doruk. Benzerliği ismimden yakalamışınızdır. Doruk paşa doruklarda. Doruklara mesken tutmuş. İsmim doruk. Cismim değil. Cismim olsa olsa obruk. Otuz iki yaşındayım. Antalyalıyım. Annem babam öğretmen. Ailenin tek çocuğuyum. Öğretmen ebeveynlerimin ite kaka, binbir zorlamasıyla Türkiye'nin vasat bir üniversitesinin orman mühendisliği bölümünden mezunum. Mühendis miyim? Mühendisim. Pabucumun mühendisi. Kule mühendisi. Taşların, yılanların çıyanların mühendisi. Buradayım. Yok ya benim için bile bu çok kısa bir betimleme oldu. Şunu biraz açayım.

Lakabımdan anlayacağınız üzere Çerkez kökenliyim. Bizimkilerin sekiz yıl çocukları olmamış. Doktor yardımıyla tedaviye başladıktan tam dört yıl sonra ben dünyaya gelmişim. Evlilikten on iki yıl sonra gelen ben haliyle kıymetlenmiş, cam fanusa konulmuşum. İki öğretmen maaşı, ev kira falan filanı bol olsa da bizimkiler ellerinden geldiğince beni el bebek gül bebek büyütmüşler. Bir dediğim iki denilmemiş. Yememişler yedirmişler, giymemişler giydirmişler. Hani babam neyse de şimdi bile hala annemin beni gözetlediği hissine kapılırım. Aniden ardıma döner sağa sola bakarak kendimi rahmetli annemi etrafımda ararken bulurum.

Annem "seni yapmak uzun sürse de neticeye bak" derdi. Güzel bebekmişim. Güzel çocuk. Yakışıklı ergen, karşı cinsin içini eriten, yakışıklı bir adam. Sıralama böyle. 1.84 boy, yetmiş beşle seksen beş arasında gelip giden kilo, ince bel, sıkı kalçalar, geniş omuzlu atletik bir vücut. Bunları geçelim. Bunlar azıcık uğraşan herkeste olur. Olmayan bu gövdenin üzerindeki kafa. Sarıya çalan kumral dalgalı tarak girmez biçimli saçlar. Sarışına çalan boz kaşlar. Zıpkın kirpikler. Bir çift ela göz. Tam kıvamında kulaklar. Beyaz dişlerin üzerinde biçimli dudaklar. Kendimi pazarlıyormuş gibi hissettim… İşin özü hani şu genç yaşta ölen ünlü Amerikan Aktör James Dean var ya onun Türk versiyonu. Onu gör beni aramaya gitme. Tek yumurta ikizi…

İşin kötüsü adamla fiziksel benzeşmemiz yetmemiş, herifin taşıdığı ekol ile de benzeşiyoruz. O kötü çocuk, Amerikan. Ben kötü çocuk, Türk. O huzursuz ve asi gençliğin simgesi. Ben de onun. Çocukluğumdan beri posterleri odamın duvarındadır. Rol modelim. Görenler inanamıyor. Onu ben zannediyorlar. Beni de o.

Benzemez olaydım. Bilerek bilmeyerek, belki de milletin gazı ile bizim James'i idolüm yapmışım. Kim bilir? Belki adam normal yaşamında o bile benim kadar kötü çocuk olmamıştır. Gerçi adam 24 yaşında öldü gitti. Hızlı yaşa genç öl. Ben 32'sindeyim. Ölmedim, yaşıyorum. Tabi buna yaşamak denirse… Dağda her şeyden izole, sanal, yek bir yaşam.

Yirmili yaşıma kadar yaşamımdan bir şikâyetim yoktu. Her daim akranlarımın arasında güneş gibiydim. Parıl parıl parlıyordum. Dar memur ailesi bütçesi ile, lojman, kırsalda kasabalarda yuvarlanıp gidiyorduk. Kendime yakıştıracağım diye iyi giyinmem gerekmiyordu. Ne giysem yakışıyordu. Kızlar her daim etrafımda pervaneydi. Birlikteliğimiz için onlar ısmarlıyordu. Ben değil. Çaba göstermem gereksizdi. Çaba hep karşıdandı. Maddi, manevi. Bundan da bir şikâyetim hiç olmadı. Hayat bana güzeldi. Envare çeşit çiçek tarlasında, çiçekten çiçeğe bahar tozları misali dolanıyordum.

Lisede babamı kaybettik. Evimizin direği uçmağa gitti. Ana oğul kaldık. Annem hem annelik hem de babalık yaptı. Tüm imkanları, tüm yapabilirliklerini zorladı. Korudu, kolladı. Kadın başına yapamasa da en azından deneyip çabaladı. Anam oldum olası bana karşı en zayıf dişilerdendi. Kolay mı; on iki sene sonra gelen bir evlat. Ana yüreği. Ben ise otoriter babamın yokluğunda hepten zıvanadan çıktım. Kontrolsüzdüm. Bir kere oto kontrolüm sıfırdı. Şimdi nedenini çok iyi biliyorum. Haytanın önde gideniydim. Mükemmel fizikteydim lakin içim boştu. Beyin yoktu. Galiba tanrı dışımla uğraşırken kafamın içine beyin koymayı unutmuş. Hatta dıştan bir bakıp "o kadar güzel iş çıkardım kafa olmasa da olur mu" dedi artık? Ne bileyim? Zeka düzeyi vasat. Bilinç, o da ne? Edep, adap hak getire. Hak, hukuk? Ne gezer? Kişiliksiz, salak bir süs bebeği. Koy vitrine seyret. Olmadı son çare bulurum bir zengin kız, olur biter niyeti. Alet alet değil mübarek çelik kasa anahtarı…

Kız mı? Çok. Ondan bol bir şey yok. Ailesini karşı alanı mı dersin? Benim için intihara yeltenene mi dersin? Gani… Yakışıklılığım Allah vergisi güzelliğim en büyük sigortam. Lakin ben hiçbir fırsatı değerlendiremedim. Dedim ya, beyin yok. Yaşım ilerleyip maziye baktıkça çok iyi anlıyorum ki seçeneklerin en kötüsünü seçme gibi bir yeteneğim var. Hem de en kötüsünü. E işlevsellik böyle olunca da sonuç bilindik oluyor.

Annemin zorlaması, çokça da üniversite hayatının hayaliyle düşük puanla, sondan bir sıra öncesiyle Orman Mühendisliği bölümüne girdim. Benden sonraki giren öğrenciyle de tanıştım. Köftehor sıralamada kaydırma yapmış. Yoksa sonuncu yine ben olacakmışım. Yine hocalara rica minnet fakülteyi bitirdim. Yaş oldu yirmi dört. Meslek alanımla ilgili iş bulamadım. Ev hala kira. Annem uzatmalı da olsa ben fakülteyi bitirince emekli oldu.

Antalya turistik pahalı bir kent. İhtiyaçlar çok, istekler sınırsız, kaynaklar ise çok kısıtlı. Allah var Antalya da farklı iş kollarında iş bulmakta hiç zorlanmadım. Turizmde görünüm esas. Ondan bende çok var zaten. Garsonluk, barmenlik, hanutçuluk yaptım. Otelde, su sporlarında çalıştım. Yerde buldum gökte harcadım. Hiçbir işte sebahat edemedim. Hep bir problem çıktı. Hayatım boyunca karşı cinsten o kadar pohpohlandım ki kendimi dev aynasında ulaşılmaz görüyordum. Kötü çocuktum. Kimseye en küçük eyvallahım yoktu. En büyük düşmanım kıskanç hemcinslerimdi. Kimi karısından, kimi kızından, kimi kız arkadaşından. Bana baygın baygın bakan müşteriden bile kıskananlar oldu. Onlar "zart" dediler. Durur muyum? Ben "zurt".

Çalışma hayatına bir boşluk girdi mi; yandın. Zaten vasıfsız çalışanım. Aldığım üç kuruş. Üniversiteden sonra hiçbir zaman rahat bir mali durumum olmadı.

Yirmi yedisine geldiğimde annem de uçmağa gitti. O gün ayvayı yediğim günmüş. Annem başımda ulu çınarımmış. Gölgesiz, korumasız kaldım. Eskinin sam yellerinin poyraza, çiğ tanelerinin doluya, bahar yağmurlarının fırtınaya döndüğünü tecrübe etmeye başladım. Tatlı bellediğim hayat ne de acıymış. Acımasız hayata karşı yalnız durmak ne zormuş. Olmayan akıl, kıt zeka ile donanıp, en kötüyü seçme yeteneği ile…

Her şeyi karmaşıklaştırıp içinden çıkılmaz hale getirmem uzun sürmedi. Borç batağına düştüm. Önceleri pek önemsemesem de banka avukatları peşime düşünce durumun vahametini kavradım. Çıkmak için ne denedim ise ters tepti. Debelendikçe daha derine, daha da derine battım. Peşimdekiler çok acımaz, profesyonellerdi. Akıllılardı. Ne tarafa kaçmak istediysem çıkmaz labirentte gibiydim. Bu labirentten çıkış yoktu. Hep yakaladılar. İşin içine kolluk kuvvetleri de dahil olunca hepten çekilmez oldu. Donanımsızdım. Bunlarla mücadele etmek kim? Ben kim?

Otuz yaşıma geldiğimde evim barkım yoktu. Perişan halim o muhteşem erkek güzelliğimi perdeliyordu. Kırışıklıklar başlamıştı. Üstüm başım per perişandı. Vasat belledıklerim marka urbalarının altında bana fark atıyordu. Hayattaki en büyük kozum elimden uçup gitmişti. Sümsük bir adama dönüşmüştüm. Sıradandım. Hatta çok sıradandım. Zayıflamıştım. Elmacık kemiklerim çıkmıştı. Cami yıkılsa da mihrap yerinde idi, lakin mihrap tozdan dumandan gözükmüyordu.

Aç kaldım. Açıkta kaldım. Önceden dönüp bakmadığım çok vasat günübirlik işlerde çalıştım. Ellerim su topladı. Ayaklarım pişti. Kas ağrılarından uyuyamadığım günler oldu. Oldu da oldu. Artık gerisini siz hayal edin. İnsanların kalmadığı lojman veren, konaklama dahil işler tercihimdi. Bazen sapa bir yerdeki kıytırık bir otel, bazen bir inşaat firmasının şantiye bekçiliği, bazen bir esnaf lokantası oluyordu. Hayattan kopmuştum. Yaşamıyordum. Nefes alıp verip günü geçiştiriyordum. Tanıdıklardan kaçıyordum. Beni tanıyanlar da yeni beni tanıyamıyorlardı. Ben miyim? diye bakıyorlardı. İncelemeleri bitmeden ben kendilerinden uzaklaşıyordum.

Hayat işte. Nelere kadir. İçinde ne çok sürprizler barındırıyor. Bazen de ümitsizliğe düşüp tam bitti dediğin yerden yeni bir başlangıç yapıveriyorsun. Buraya nasıl mı geldim? Tamamıyla tesadüf.

Varoş mahalle haytaların sosyalleşme yeri salaş kahvesinde, iki çay ile akşam etmeye çalıştığım zamanların birinde, üç beş ihtiyarın göz ucuyla seyrettiği televizyonu seyrediyordum. Program son yıllarda artan orman yangınlarıyla ilgiliydi. Konunun uzmanı meslektaşlarım yeni bilgileri dahilinde konuyu derinlemesine ele alıyorlardı. Haliyle ilgi alanım olmasından dolayı kimsenin dinlemediği programa, ben can kulağı ile dikkat kesildim. Yeni iklim yasalarından tutun da, değişen yönetmeliklere, plan programlara kadar bir sürü şeyi irdeliyorlar. Milat diyorlar. Değişim diyorlar. Diyorlar da diyorlar. Bir ara televizyonun kısık sesinden rahatsız olan sağ taraftaki okey oynayanlar kahveciye, sesi daha da kısmaları konusunda telkinde bulununca “ben dinliyorum” deyip kahveciye müdahalede bulundum. Yetmedi kalktım televizyonu kahve

uğultusundan daha da iyi duyabileceğim yere yaklaştım. Zira yeni kadrolardan, işe alımlardan, değişik kademelere personel alımından bahsediliyordu. Kadro. İş. Hem bahsettikleri sayılarda hiç fena sayılar değildi. Neyse kısa keseyim programın sonuna kadar can kulağı ile dinledim. Otuzunu geçmiş olsam da genç sayılırdım. Bu bir şans olabilirdi.

Ertesi günü kendime çeki düzen verip Şarampol'deki Antalya Orman Müdürlüğü'ne gittim. Yıllarca kullanmadığım, kullandığımda da geri çevrilen öz geçmişim elimdeydi. Memurlara kendimi tanıttım. İş müracaatında bulunmak istediğimi söyledim. Onların yönlendirmesi doğrultusunda gerekli müracaatımı yaptım. "İnceleyip geri döneceğiz" dediler. En sevmediğim kalıp. Daha "geri döneceğiz" diyen hiç kimsenin geri döndüğünü görmedim. Kamu. Zorlamaya da gelmez. Tamam deyip kurumdan çıktım. Uzatmayayım. Bir hafta geçti kimse geri dönmedi. İki hafta, bir ay hakiyle arayan soran yok. Bende de bekleyecek tahammül yok. Bitiğim. Meteliğe kurşun atıyorum. Mental yorgunluğunu hiç sormayın.

Bu arada internetten iklim, orman ile ilgili son gelişmeleri araştırıyorum. Köklü değişimler var. Değişimleri ileriki sayfalarda yeri geldikçe anlatırım. Cılız da olsa bir şans olabilir. Ah keşke bir tanıdığım, arkamda bir dayım olsa… Ne gezer.

Canımın burnuma geldiği bir gün kalkıp tekrardan müdürlüğe gittim. CV'min akıbetini sordum. En aşağıdan başlayıp yukarı doğru sora sora çıktım. Beni başlarından atmalarına izin vermedim. Üzerime bir dirayet gelmişti. Sesimi yükselttim. Son zamanlardaki görünmezlik kabından çıkmış görünür olmuştum ki; O beni gördü. Müdürün sekreteri Sevim Hanım. Beni tanımış. Aynı mahallede oturmuşuz. Annemin öğrencisiymiş. Tesadüf işte. Tahminimce benden dört beş yaş büyük. Beni masasına davet etti. Çay ısmarladı. Maziden, annemden mahalleden üç beş kelam etti. Annemin cenazesine bile gelmiş. O eski baygın dişil bakışları Sevim Hanım'ın yüzünde gördüm. Galiba zamanında o da bana platonik yanık olanlardanmış. Şimdi evlenmiş iki çocuk annesiymiş. Sevecen, cana yakın bir hali var. Durumumu anlattım. İş başvurumdan bahsettim. Bir iki telefon açtı CV'min akıbetini öğrendi. Bekleme listesindeymişim. Kısaca hiçbir gelişme yokmuş. Nedense bana hiç sürpriz olmadı.

Maziden bir siluet ile karşılaşınca bana da bir şeyler oldu. Kopacası kuyruğumu dik tutmaya çalışıyorum. "Lütfen" diyemiyorum. "Zordayım" diyemiyorum. Kadın Bölge Müdürü'nün sekreteri "şu benim işe bir el atıver" diyemiyorum. Demedim. Telefon numaralarımızı alıp verdik. Takip edeceğini "bir gelişme olur ise sana haber veririm" dedi. Vedalaştık.

İki hafta kadar geçti geçmedi Sevim Hanım'ı aradım. Yüzüne diyemediğim her şeyi telefonda söyledim. "Kötüyüm" dedim. "Ne iş olsa, olur" dedim. "Lütfen" dedim. Daha neler dedim bilmiyorum ama telefonu kapattığımda kendimi biraz rahatlamış çokça da ezilmiş bok gibi hissettim. Kuyruğum düşmüştü. Allah var kadın çok anlayışlıydı. Beni teskin etmek için her yolu denedi. Haftasını geçmedi beni çağırdı. Uçarak gittim. Hani oraya uçarak gittim ya, akabinde buraya kondum.

Onu da anlatayım mı? O da şöyle. CV'mde özel zevkler arasında drone uçurmak yazmıştım. Orman Mühendisi. Drone uçuruyor. Oldum olasıya uçmak ve uçaklara karşın dayanılmaz ilgim vardı. Cebimde azıcık param olsun atari salonlarında uçak oyunlarına yatırmaktan çekinmezdim. Bana büyük haz verirdi. Su sporlarında çalışırken iki yaz, paraşüt, muz binenlerin

dronla kayıtlarını almıştım. Hani parlak aklım zekâm yoktur ama büyük zevk aldığım bu işte baya antrenmanlı ve iyiyim. Çok pratik, en iyi açılardan görüntü almasını hep becermişimdir. Memnun kalan turistlerden az bahşiş toplamamışımdır. Çocukluğumdan beri oyunlardan antrenmanlı olunca benim için işten öte bu bir zevkti. Gelelim sadede.

Yeni konseptte orman gözetleme kulelerinde yapay zeka donanımlı drone'lar kullanılacakmış. Onu da ileriki sayfalarda görev tanımlarında ayrıntıları ile anlatacağım. Uzatmayayım. Sevim hanımın eşliğinde müdür beyle görüştüm. İşin kötü yanı izole, dağ başı. Tek başıma bir iş. Bana şu an Mariana Çukuru bile olsa fark etmez. Hemen kabul ettim. Üç aday ile birlikte İzmir'e eğitime gideceğiz. Eğitimde başarılı olan sözleşmeyi imzalayıp işi alacak.

Sizce eğitimi kim başarı ile bitirmiş olabilir? Bu kolay soru. Elbet ben. Şu an burada olduğuma göre. Lakin tahmin edemeyeceğiniz şey şu. Tüm bölge çoklu adaylarının içinde birinci olan da bendim. Dedim uçmak ilgi alanım. İş değil benim için tarifsiz bir zevk. Çocukluğumdan beri sanal alemde nerelerde, adını duymadığınız rotalarda ne uçuşlar yaptım. Aldığım görev tanımlarını kaç kez üstün başarılar ile bitirdim. Şimdi burada verilen hızlandırılmış eğitimi ben farkında olmadan çocukluğumdan beri atari salonlarında, oyun konsollarının başında çoktan almışım.

Üç aylık eğitimi üstün başarı ile bitirdikten sonra Antalya'ya döndüm. Antalya Orman Müdürlüğü'nün Tahtalı yangın gözetleme kule sorumlusu olarak doğrudan kadroya alındım.

Görev yerine gitmeden ilk işim peşimdeki gölgem gibi beni takip eden banka avukatlık bürosuna giderek borçlarımı yeniden yapılandırdım. İki bankaya olan borçlarımı maaşımın dörtte biriyle ödeme vaadi ile ödeme takvimi yaptık. Bana yarısı da yeter. Sağa sola olanı da bakarız artık. Allah büyük…

KULE

Yalçın dağların doruğu. Dünyanın zirvesi. Nano teknoloji, prefabrik. 2 + 1 dublex. Toplam 55 metrekare. On çarpı üç otuz metrekare drone hangarı. Hepsi bu.

Tepenin zirvesi, dört tarafa en hakim noktada kurulmuş yerleşke kulesinin kısa tanıtımı böyle olsa gerek. Dağın zirvesine konulan bu yapının bir bahçe çiti bile yok. O kadar izole ki buraya hiçbir yaratığın gelme ihtimali yok. Ormanın devamında bitki habitatının sonlandığı sınır ile aramızda hiç yoksa iki kilometreden fazla mesafe var. Sağda solda taşların arasından baş kaldırmış üç beş diken, bir iki dağ kekiğinden başka çeşit yok. Son beş yüz metrede artık onlar da yok. Yamaçtan aşağıya kayarak kendini kurtarmaya çalışan bol bol irili ufaklı taşlar var. Ha bu arada burası kendinden tuzaklı mayın tarlası gibi. Altı boş yanlış bir taşa bastın mı aşağıya doğru kayıyorsun. Ayakkabın haliyle içindeki ayağın şekilden şekile giriyor. Bazen nasıl oluyor bilmiyorum bazı taşların ardında hafif toz bırakarak aşağıya yuvarlandığına şahit oluyorum. O zaman reflekssen ayı, domuz mu geldi diye pencereden etrafı kolaçan ediyorum.

Zemin kat girişten salona giriyorsun. Amerikan mutfak salon. Mutfak dediğime bakmayın hepi topu iki metre tezgahı, ikili ocağı, ince küçük buzdolabı, üstü ikili gözlü raflı küçücük bir yer. Bulaşık makinası yok onun yerinde çamaşır makinası var. Hemen ön tarafında fonksiyonel üç şekilde kullanılabilen açılıp kapanan yetmişli yıllardan kalma bir masa. Yine fonksiyonel dört sandalye ki ben ikisini henüz hiç açmadım. İki adet çekyat. Duvarda küçük plazma televizyon. Yine duvarda yukarıyla paralel telsiz ve uydu telefonu monteli. Yerler laminant üzeri duvardan duvara halı. Mutfağın bitiminde üst kata çıkan merdiven altında da yüksek bir sehpa ve üzerinde masa bilgisayarı. Hemen üstünde toplu iğneli not blok ilan tablosu. Tabloda uzaktan baktığımda bile ne olduğunu bildiğim not kağıtlarım. Karavan gibi düşünün. Her şey küçük ama fonksiyonel. Pencereler büyük. Nano teknoloji, çoklu camlı. Ayrıca içeriden komut edilebilen şeffaf panjur sistemli. Kışın soğuk havalarda çok işe yarıyor. Perde yok. Hangi tarafa bakarsan görüş açısı derin ve büyük.

Salondan çıkınca teknik ıvır zıvırın konulduğu bol raflı bir gardırop. Sonrasında köşede tuvalet ve banyo. Karşısı benim odam. Bir gardırop, tekli bir yatak ve tek komidin. Hepsi bu.

L tipli merdivenle çıkılan üst kat ilk göreni hayrete düşüren bir dizaynda. Oval ofis. Hani beyaz sarayın oval ofisi var ya onun gibi. Tavandan sarkan İki büyük ekran televizyon. Odanın tam ortasındaki oval özel dizayn edilmiş masada üç tane bilgisayar ekranı. Kontrol paneli. İki tekerlekli ofis sandalyesi. Telefonlar. Telsiz. İki adet dürbün. Masanın üzerinde not defterleri muhtelif kırtasiyeler.

Oval odanın tamamı cam. Dört tarafı, üstü her yer. Dünya ayaklarınızın altında zannedersiniz. Finike'den, Side, Manavgat'a. Korkuteli, Elmalı'dan tüm körfeze kadar. Bu manzara insanı çekip içine alıyor. Kafanızı yukarı kaldırdığınızda gündüz bulutlar, gece de yıldızlar hemen üzerinizde.

Üç tekerlekli özel sehpasının üzerine monte edilmiş teleskop. Ne tarafa bakmak istiyorsan çekiyorsun geliyor. İstediğin boyda ayarlama yapabiliyorsun. Kullanımı çok fonksiyonel ve kolay. Uzakları yakına getiriveriyor. En sevdiğim can arkadaşım.

Yerler duvardan duvara laminant üzeri halı. Dışarıdaki boy boy antenler, uydu vericileri buradan vidalarına kadar gözüküyor. Hangar. Hangarın üzerindeki güneş panelleri. Su deposu.

Tüm tabiat, vadiler, habitat, dağlar, tepeler, yerleşim yerleri, Antalya Körfezi kısaca dünya ayaklarınızın altında. Sanki doruklarda uçan kartal misali…

Gelelim hangara. Kule ile bitişik nizam diyebiliriz. Söylemiştim üç çarpı on otuz metrekare. İçerisi teknolojini geldiği seviyeyi görmek açısından mükemmel. Her şey akıllı sistem, elektronik. Hiçbir şeyi elle manuel yapmıyorsun. Bana düşen yalnızca programdaki komutları vermek ve verdiğim komutları takip etmek oluyor. Bu kadar karmaşık bir sistemin sekiz aydır bir kez bile hata vermemesi ne kadar ilginç değil mi?

Beş adet D11, Üç adet de D49 drone'umuz var. Hepsi hangarda olması gerektiği yerde park halinde. Yangınlarda kullanılan mühimmatlar da aynen istiflenmiş halde. Ortada robotik bir kol her türlü yüklemeyi, müdahaleyi bu robot sayesinde yapıyorum. Hangarın içine girmek gereksiz. Zaten meşakkatli bir iş. Temiz oda. Özel kıyafetleri var. Manuel müdahale gerek olursa anca onu giyip girebiliyorsun. Hangar deyince eski tip depo, garaj tarzı bir mekan düşünmeyin. Bizimkisi değişik parçaları birleştiren bir bütün gibi. Farklılıkları birleştiren bir makina gibi. Bir sistem bütünü. Bu sistemin içerisine hariçten toplu iğne koyamazsın. O denli hassas.

Dronelar için mühimmat takviyesi hep dışardan oluyor. Stoktan dronelara yükleme ise içerde otomatik sistemlerle. İç müdahale gerekirse robotik kol devreye giriyor.

Hangar yuvarlak helikopter pistine benzeyen iniş kalkış pisti ile bitişik. Elektronik kapı açıldığında hangardan yukarıya doğru çıkan pisti birleştiren çıkış rampası var. Pistin altı da tamir bakım odası. Dronelara bir müdahale yapılması gerekiyorsa yarım ay asansör iniyor gerekli bakım müdahale yapıldıktan sonra drone tekrardan hangara alınıyor.

Bizim yerleşke genel anlamda bu. Her şey elektronik. Yapay zeka destekli teknolojinin geldiği son nokta. Belki dört tarafa dikilen rüzgar yönlerini belirleyen bayraklar geçmişten gelen tek nesneler. Bir de orta boy rüzgar gülünün yanında zirvenin en zirvesindeki salına salına dalgalanan Türk bayrağını da en sona sakladım.

YAŞAM

Kulede sekizinci ayımı devirip dokuzuncu aydan gün aldım. Başlangıçta çok zorlandım. Ovada köşeye sıkışmıştım. Yaşamda kaybedenlerdendim. Hatta kaçacak bir yerimin bile olmadığını anlattım. Belki burası benim için mucizevi bir şanstı. Bitti derken yeni bir başlangıçtı. Lakin burası o kadar izole bir yerdi ki üzerimdeki baskısı aşağıdan geri kalmadı. Dağ mı? Ova mı? İkisinin de artısı eksisi bol. Ne taraftan baktığına bağlı. Gerçi ben ovayı deneyimlemiş ve gerçekten başarısız olmuştum. İnsanoğlu sosyal bir varlıktır ve kendini anca orada bulur. Ben ise kendimi kaybetmiştim. Ova da kredim bitmişti. Dipteydim.

Dağda mı? Gözden ırak, Allah'a yakın. Yekliğin bağrı. İnsan kendisiyle baş başa kaldı mı; ne korkular, ne bilinmedik öcüler üretebiliyormuş. Olmayan hayaletler, yabani hayvanlar geceleri uzun süre kulenin etrafında dolandı durdu. Sabahlar olmadı. Ödlerim patladı. Elimde bıçak ile yattım kalktım. Korkularımı yenmek için neler denedim neler? Bol bol porno seyrettim. Orgazm en büyük dopamin üreticisiymiş. Mastürbasyon yapmaktan aletim bile tahriş oldu. Bir süreden sonra o bile kar etmez oldu. Sıradanlaştı. Bir daha seyretmeyeceğime yemin edip kendimi o kıskaçtan kurtardım. Bazen ne diye yemin ettim ki diye kendi kendime kızıyorum.

Ha zaman içerisinde alışıyorsun. İnsanoğlunun ekosistemde en merkeze oturtan özelliği bu değil mi? Bulunduğun kaba alışıyorsun. Yeter ki o kap da yaşamak zorunda olduğunu bil. En büyük motivasyon çaresizlik ve tabi iki yıllık imzaladığım sözleşme.

Kış geldi zorluklar dayanılmaz oldu. Kışın yangın ihtimali yok "orada ne işin var da bekliyorsun?" diye soranları duyar gibiyim. Evet, yangın ihtimali yok lakin milyon liralık yerleşke, alet edevat var. Rutin bakımları var. Burası bir başına bırakılabilir mi? Bol bol kar kürüdüm. Boş gezmeyenin boş kalfası oldum.

Fiziksel şartlarda bir sıkıntı yok. Yerleşke sabit sıcaklıkta. Dışarı eksi otuzlarda iken içerde hırkayla dolaşıyordum. Elektrik panelleri çalışıyor. Güneş mi? Yok problem değil, rüzgâr gülü yetiyor.

Yiyecek takviyesini ayda bir D11 drone'u ile yapıyorum. Aşağıdan Kemer ilçesinden ikmali yapıyorum.

İnternet sınırsız. Bol bol film seyrediyorum. Yalnızken insan çok daha yaratıcı oluyor. "Dur yapma" diyen yok. "Onu değil bunu yapalım" diyen yok. Artık canın ne ister ise. Keyfine kalmış. Gerçi yalnızlığın da bir keyfi yok. Dar alan insanı bunaltıyor. Rutin bu bunaltıyı dayanılmaz kılıyor. Dedim çaresizlik en büyük motivasyon. Dayandım…

Kendimle baş başa kalınca geçmiş yaşamımı irdeledim. Olayların üzerlerinden geçtim. Gürültüsüz, dış müdahalesiz olunca bazı gerçekleri görmek çok daha kolay oldu. Ne çok hata yapmışım. Yaşamı yaşanmaz kılmak için elimden geleni yapmışım. Başarmışım da…

Annem, babam, acımasızca kalplerini kırdığım aşıklarım… Pis bir adamdım. Adiydim. Asiydim. Şimdi dağın başında layığımı fazlasıyla buldum diye düşündüğüm çok oldu. Yalnızlık farkındalığımı öylesine arttı ki, mal gibi yaşadığımı anladım. Sap gelip saman gidecekmişim.

İkmal paketinde nedense her zaman iki tane de kitap koyuyorlardı. Okuma alışkanlığım olmadığı için önceki aylarda kapaklarını bile açmadan rafa kaldırıyordum. Bir gün sıkıntıdan patlamış iken birisine biraz göz atayım dedim. Beğendim. Devam ettim. Kitabı su gibi bitirdim. Çile Tarlaları adlı bir kitaptı. Kahramanın azmine bayıldım. Diğer okumadığım kitapları da okumaya başladım. Şimdi burada en büyük yarenlerim.

Yaşamak için yiyenlerdenim. Oldum olası öyle yemek yapayım, sofra kurayım derdim hiç olmamıştır. Burada da aynen devam ettim. Atıştırmalar, basit kavurmalar, çoğu zaman sandviç, kahvaltı tarzı şeyler ile öğünleri geçiriyordum.

On ekimde geldiğim hesap edilir ise; İlk sonbahar korkunçtu. Kış ondan aşağı kalmazdı. Mevsim değişimleri ile birlikte ilkbahar geldiğinde bendeki değişimleri de hisseder olmuştum. Şimdi ise haziran ayının sonlarındayız. Artık tehlikeli zamanlar sürecine girmek üzereyiz. Yangınlar zamanı…

MANİFESTO

İnsanlık olarak dünyanın içine ettik. Ne doğal denge bıraktık ne de evrim. Ekosistemin merkezine yerleşip her şeyi kendi lehimize fütursuzca değiştirmeye çalıştık. Etik olmadık. Yarını düşünmedik. Yaptıklarınızın sonucunu hesaplamadık. Gün olur doğa bunun intikamını alır diye düşünmedik. Milyon yılda evrimin yaptığı dengeleri alt üst ettik. Kirlettik. Şehirleştik. Çoğaldık. Doğadan koptuk. Sonuç? Kaçınılmaz sona çeyrek bile kalmadı. Kritik eşik çoktan aşıldı. Son on yılda dünyanın muhtelif yerlerinde meydana gelen çevresel, tabiat felaketler ile doğa ona direttiğimizi yüzümüze kustu. Bilinçli akil, bilim insanlarının uyarılarını dikkate almamanın neticesini insanlık dünyanın hemen her yerinde doğal afetler ile yaşamaya başladı. İklim değişti. Küresel ısınma artarak devam etti. Buzullar erimeye başladı. Seller. Toprak kaymaları. Yangınlar. Orman yangınları. Denizler kirlendi. Kısaca dünya kirlendi…

2030 yılına gelindiğinde son on yılda yanan orman yangınları bilinen tüm dünya tarihindeki yangınlarının toplamını aşınca Birleşmiş Milletler öncülüğünde tüm dünya devletlerinin oy birliği ile o meşhur manifesto yayınlandı. 2020'de Avustralya'da kara yaz diye literatüre geçen yangında 24 milyon, 2021 de Sibirya da 18 milyon, 2023 de Kanada da 19 milyon hektar arazi kül oldu. Ülkemizde bile 2021 Manavgat yangınında 60 bin hektar yanıp kül oldu. Tüm önlemlere rağmen 2025 ile 2030 yılları arasındaki yangınları yazmaya elim gitmiyor.

Bu yangınlarda yalnızca, ot, çöp ağaçlar mı yandı? Kayıp ekonomik mi? Böyle düşünenlere gülerim. Neler yandı, neler…

Biyolojik çeşitlilik yandı. Milyonlarca canlı diri diri yandı. Ekolojik denge yandı. Besin zincir mekanizması yandı. Yanmaz denilen su kaynakları yandı. Vicdan sahibi yürekler yandı.

Düşünün suyun yüzde yetmiş beşinin ormanlarca tutulması nasıl bir hikmettir. Bir çam ağacı kırk kişinin salgıladığı karbondioksiti oksijene çeviriyor. Bir hektar çam ormanı ise 36 ton tozu süzüp havayı temizliyor. Daha sayayım mı? Ve biz insanlar bunları yakıyoruz. Bilinçli veya bilinçsiz olmasının hiçbir önemi yok. Sonuçta etken madde biziz. İstatistikler bilinçli veya bilinçsiz diye bir şey demiyor. Yangınların yüzde doksanı insan etkenli diyor. Yani neden biziz.

Yanıp gideni yeniden aynı duruma getirmek için kırk, elli yıla ihtiyaç vardı. Lakin dünya isyandaydı ve artık insanlığa bu zamanı vermemekte kararlıydı. İnsanlıkta geç de olsa bunun farkına vardı.

2030 yılının Eylül ayında Birleşmiş Milletlerin olağan dönemsel açılış haftasında tüm dünya liderlerinin imzasıyla o tarihi manifesto imzalanıp yayınlandı. Birleşmiş milletler tarihinde ilk kez böyle eksik imzasız bir bildiri imzalandı.

Durum vahimdi. Gelinen noktanın dönüşü yoktu. Belki bu son şanstı. Galiba insanlıkta bu son şansı değerlendirecek gibiydi…

Size tüm bildiriyi yazmayacağım. Lakin ana hatlarıyla farklılıklardan bahsedebilirim. Ormanlar yalnızca o devletin değil dünya mirası sayılacak. Birleşmiş milletlerde oluşturulacak Dünya Orman Örgütü adlı bir yapı her devletin uyguladığı politikaları denetleme yetkisi verilecek. Her devlet bütçesinden belirli orandan eksik olmamak üzere ormanları için fon ayıracak. Devletler arası iş birliği geliştirilecek. Yaz ve kışın farklı olduğu kuzey yarım küre ve güney yarım küre

arasında araç gereç teçhizat iş birliği geliştirecek. Yani Avustralya yazı yaşarken kuzey yarımküredeki Amphibious Uçaklar, helikopterler hangarlarda beklemeyecek. İş birliği ile teknolojik araçlardan optimum yarar sağlanacak. Halk bilinçlendirilecek. Eğitilecek. Denetlenecek. Tüm örgütleme, yürütme, tasarruf, denetleme yerel ülkelerde olsa da Dünya Orman Örgütünün denetimlerine açık olacak. Örgüt gerekli görür ise devletlere yaptırım kararları alabilecek…

Dedim bu işin dönüşü yok. Allah var devletler onca sorunlarına rağmen konunun ehemmiyetine vakıflar. Yapılan reklam, eğitim bilgilendirme çalışmaları ile halk da desteğini verince yapılanma aşaması hızlı ilerledi. Kim bunlara hayır diyebilir ki? Kim bir ormanın estetik görünümüyle yanmış bir ormanın görüntüsünün arasında tercih yapabilir ki?

Sonuç? Bence mükemmel. Mükemmel olmasa da mükemmele yakın. Bunu ben söylemiyorum. İstatistikler söylüyor. 2030 yılına kadar hele son on yılda katlayarak artan orman yangınları ilk kez 2031 yılında durağana geçti. Hatta yüzde on sekiz azalma var. Bu oran küçük yerleşim yeri yakını yangınlarda daha da fazla. Üstüne üstlük 2031 yılının yazı kuzey yarım kürede korkunç geçmesine rağmen.

Türkiye olarak drone teknolojisinde ve yapay zeka kullanımında iyi olmamızdan dolayı bu olayın liderlerindeniz. Şu anda görev yaptığım gözetleme kulesi bunu canlı ispatı. Bu kulelerden ülkenin değişik bölgelerinde şu an tam kırk iki tane var. Bu yaz çok önemli. Rüştümüzü ispatlarsak bu sayı daha da arttırmayı planlanıyor.

Yalnızca teknolojik değil. Devlet her anlamda bu olaya çok ehemmiyet verdi. Yeni yasalar, yönetmelikler jet hızıyla meclisten geçirildi. Hes'ler, taş kum ve maden ocağı yönetmelikleri değiştirildi. Çöp depoları ormanlardan uzaklaştırıldı. Enerji nakil hatları yönetmelikleri değiştirildi. Orman kadastro haritaları çıkarıldı. Ormanlar mevcut durumlarına göre ada ada numaralandırıldı. Belirlenen adalar arasındaki Adalar arasında bakım müdahale yolları, emniyet şeritleri açıldı. Yatay kesimden vazgeçildi. Artık belirlenen alanda küçüklü büyüklü ağaçların kesimi bırakıldı. Adalar arasındaki emniyet şeritlerindeki kesim zaten iki yıl ülkenin tüm ihtiyacını karşılıyordu. Orman köylerine alt dal budama izni verildi. Yangın havuzlarının kapsamı genişletildi. Birçok alanda ormana giriş yasaklandı. Park ve belirlenen yerlerin haricinde kültürümüz olan mangal yakmak yasaklandı. Anız yakma küllen yasaklandı. Kıl keçisi besiciliği yasağı kaldırıldı. Hatta teşvik kapsamına alındı. Yerleşim yerlerinde sivil örgütlenmeye gidildi. Halk eğitildi. Orman sivil savunma timleri kuruldu. Orman Genel Müdürlüğü yapı ve işlevsellik olarak daha aktif hale getirildi. Cezalar artırıldı. Fatih Sultan Mehmet'in dediği gibi" yaş kesen baş keser" hale getirildi.

Şimdilerde orman yakmak? Allah korusun… Bittiğinin resmidir…

GÖREV

Bakım… Gözetleme… Denetleme… İletişim…Müdahale…

Bakım; Gözetleme kulesindeki mevcut tüm ekipmanın periyodik bakımı. Stokların düzenlenmesi. Her şeyin hazır durumda tutulması.

Gözetleme; Adı üzerinde gözetleme. Görev bölgesindeki tüm alanların devamlı suretle gözetlenmesi. Bu yalnızca çıplak göz, dürbün, teleskopla yapılmıyor. Gün boyu gökyüzünde olan Bayraktar TB 9 gözetleme İHA'sının görev alanım üzerindeki görüntüleri de kuledeki ekranda.

Halk arasında Kızıl Ormancı drone'u diye anılan D49 drone'u ile sorumluluk alanım belirli periyotlarda devamlı kontrol ediyorum. Dronelar kırmızı renkte olduğu için kızıl drone deniliyor. Karayolları, park piknik alanları, tüm ormanlık alan bu drone ile sürekli denetleniyor. Halka güven, kaçak göçek iş yapanlara tam bir kabus. Kızıldan kaçış yok. İzinsiz yerde mangal mı yaptın; kızıl tepende. Tarladan topladığın otu çöpü ateşe mi verdin; kızıl tepende. Kaçak avcılık mı yaptın; Kızıl tepende. Daha sayayım mı? İzinsiz ağaç kesenlerin, koruma altındaki yaban bitkilerini toplayanların, kaçak avcıların, hatta hırsızların bile hep enselerinde.

Kızıl sekiz saat havada kalabiliyor. Bizde üç tane var. Üçü aynı anda havalanabiliyor. Aynı anda farklı bölgelerde görev yapabiliyorlar. Görüntüleri hep kayıtta ve benim ekranımda.

Diyebilirsiniz ki havadaki drone ne yapabilir? Şunu. Diyelim ki ateş yakmanın izni olmayan ormanlık alanda mangal yapıyorsunuz ve kızıla yakalandınız. Drone yaklaşık on metre en doğru açıdan üstünüze geliyor ve kimliğinizi göstermeniz anonsunu yapıyor. Kimliğinizi göstermek zorundasınız ve cezayı yediniz. Göstermezseniz muhtelif cezanız on katına çıkıyor. Dağ başında kıçımda plakamı var kim olduğumu nerden bilecek diye düşünürseniz yanılıyorsunuz. Çoktan görüntünüzü aldı. Muhtemelen sizin geldiğiniz çevredeki araçların plakalarını aldı bana bildirdi. Ben de bölgenin en yakın kolluk kuvvetlerine bildirdim. Cezanız siz düze inmeden E-devletinize düşer.

Arıcıların bile artık sosyal numaraları var. Kovan koydukları her yere bilgilerini içeren tabelayı dikmek zorundalar.

Denetleme; Su havzaları, yaban hayatı, orman işçilerinin ormanlardaki iş süreçleri; kısaca sorumluluk alanındaki tüm çalışmaların kayıtları arşivlenmesi.

İletişim; Antalya Orman Bölge Müdürlüğü ve sorumluluk alanındaki orman müdürlükleri ile sürekli iletişim halindeyim. En sevmediğim, dağdaki büyüyü bozan lakin tek sosyalleştiğim alan. Tanımasam da insan sesi duymak iyi geliyor. En azından insan olduğumu anımsıyorum. Lakin tüm bu sesler hal hatır sormak için değil bir istek için. O da bazen beni bunaltıyor. Neymiş? Kemer mahkemesi bilmem kaç esaslı dava için D49-2'nin bilmem ne tarihli görüntü kaydının bilmem kaçıncı dakikalarını istemiş. Ana arşiv bende olduğu için zor değil. D49-2'nin ilgili tarih ve saatini yazdığımda istenen görüntü direkt göndermek istediğim maile gidiyor. Gidiyor da bunun için bende sonuçta bir zaman harcıyorum. Veya şu adalardaki yol çalışmasının son görüntüsü gibi.

Hele bir de yangın çıksın. Neredeyse tüm iletişim D49'ların anlık bildirimleri ile benim üzerimden gidiyor.

Müdahale; En korkuncu. Şu ana kadar beş başarılı müdahalemiz oldu. Beşini de büyümeden söndürdük. Yer personeli yangın yerine ulaştıklarında yangınlar çoktan sönmüştü. Onlara yalnızca hasar tespit ve soğutma kaldı. Beş yangından dördünün faillerini tespit ettik. Biri mangalın tam söndürülmemesi, ikisi çöp yakma. Cezaları kesildi. Biri yüksek gerilim hattındandı ona da "bir daha olmasın "denildi. Biri meçhul.

Genel anlamda müdahalemiz şöyle oluyor. İlk tespitin nasıl olduğunun bir önemi yok. Bu İHA'dan, drone'dan veya bir ihbar sonucu olabilir. Asıl mesele yangın başlangıcı tespit edildikten sonraki süreç tam anlamıyla bir prosedür yumağı. Kırmızı alarm verildiği anda ekipmandan görevlisine kadar herkes ne yapacağını biliyor. Her türlü teknolojik iletişim aracı kullanılarak gerekli bilgilendirme yapılıyor. Bildirim kodunda kaç numaralı orman kadastro adasında çıktığı yazıyor. Kodu alan, nokta atışı yangının tam nerede olduğunu biliyor. Tarife gerek yok. İkinci mesaj o adanın görev alanında bulunan orman sivil savunma ekiplerine gidiyor. Çok kısa zamanda hiç tarif yapılmadan Orman Genel müdürlüğünden en aşağı kurumlara, orman sivil savunma yani bölge halkına kadar kaç numaralı adada yangın çıktığı bilgisi veriliyor. Kod geldikten sonraki görev tanımları çok açık. Herkes ne yapacağını biliyor. Tabi orman gözetleme muhafızı olarak en başta ben…

D49'lar ilgili adaya yönlendiriliyor. D11'ler sırası ile hangardan çıkıp D49'ların koordinatlarında benim komut ve yönlendirmem ile yangına müdahale ediyor.

Yangının tespiti ile müdahale arasında o kadar kısa zaman geçiyor ki yangın büyümeden söndürülüyor. Buradaki en önemli baskıcı faktör hız. Yangının ne kadar sapa, engelli arazide çıkmasının hiç bir önemi yok. Yolu yok mu? Arazi sarp ulaşılmaz mı? O eskidendi. Şimdi dronelar direkt tepesinde.

Droneların söndürmede kullandığı tamamıyla kimyasal toz. Karbondioksitle oksijeni boğma işlemi. Yukarıdan atılan bomba gibi düşünün. Her drone beş adet mühimmat taşıyor. Her mühimmat on beş metreye altı metre kadar bir alanda etkili. Tek bir mühimmat doksan metrekare alanı boğuyor. Yani tek bir drone'un etki alanı dört yüz elli metre kare. Size bu alan küçük gelebilir. Lakin misal bende beş tane drone var. Müdahalenin hızını da hesaba katarsanız etki muhteşem oluyor.

Sonra eskisi gibi insan kontrolünde değil şimdi hemen her şey yapay zeka kontrolünde. Yazılım ile. Drone'lar hangi pozisyondan mühimmatı nereden başlayarak, nereye, hangi aralıkla atacak tamamı yapay zeka yazılımı ile yönetiliyor… Iskalanması mümkün değil. Rüzgar, hava durumu, arazinin yapısı, oluşacak etki her şey faaliyet konusu. Ben ekrandan seyrediyor, yerdeki ilgili ekiplere canlı yayın derbi maçı anlatan spiker gibi bilgi veriyorum. Zaten drone'lardan gelen tüm görüntü kayıtları anlık olarak ilgili herkesin ekranında…

Hız, koordinasyon, bilinç, ekibin kalifiye seviyesi bir de teknoloji harmanlanınca sonuç mükemmel oluyor.

Bazı aktivist çevreciler mühimmatlarda kullanılan kimyasallardan rahatsızlar. Bunu da matahmış gibi çok dile getiriyorlar. Bence onlar kar zarar hesabını bilmeyenler…

YANGIN

30-30-30. Bunun ne anlama geldiğini bileniniz var mı? Üç otuz. Bizim için alarm durumu. Sıcaklığın otuz derecenin üzerinde, nem oranın otuz derecenin altında ve rüzgarın otuz derecenin üzerinde esmesi; orman yangınlarının çıkma ve hızla yayılma riskinin olduğunu ifade eden kritik meteorolojik koşulları ifade ediyor. Alarm…

Son iki aydır neredeyse her gün alarm durumundayız. Muhteşem üçlünün her gün ikisi, genelde de üçü hep önümüzde. Kaçıncı müdahalemizi yapıyoruz. Sizlerin haberlerde medyada görüp duyamayacağınız derecede başarılıyız. Neredeyse orman yangınları gündemden çıkmış durumda. Sizler bilmeseniz de bilen biliyor niçin böyle olduğunu.

Ağustos ayının sonlarına geldik görev bölgemde on sekizinci müdahalemi yapmış durumdayım. Hiçbir yangının büyümesine izin vermeden hızlı ve yerinde müdahale ile boğmuş durumdayız. Felsefemiz yılanın başını büyümeden küçükken ezeceksin. Gerçi burada yılana ayıp oluyor da; olsun, teşbihte hata olmazmış.

Bu durum yalnızca Antalya bölgesi olarak, bizim bölgemizde değil neredeyse ülkenin her yerinde aynı. Doğal veya her ne sebepten olur ise olsun çıkan her türlü yangın anında müdahale ile söndürülüyor. Bizler bölge müdürlükleri için görünmez kahramanlarız. Maaşlarımıza ekstra primler artışlar bile getirdiler. Verilen bu ara gazlarla daha bir şevkle çalışıyoruz. Kendime ekstra bir güven geldi. Kendimi hayatımda olmadığım kadar önemli varsayar oldum ki…

Ağustos ayının yirmi dördüncü günü. Sıcaklık gündüz kırk beş derecenin üzerinde… Gölgede bile bu sıcaklığı insanın ensesinden tenine yakan bir rüzgar… Nem on sekizlerde… Tüm bu mahşerin üç atlısına eklenen çiğ süt emmiş insanoğlu… Sabotaj…

Yangın… Hem de ne yangın. Antalya, Muğla ve Aydın Bölge Müdürlükleri'nin sorumluluk alanlarında farklı farklı yerlerde, lakin aynı anda çıkan yangınlar. Planlı programlı çıkarılan yangınlar…

Müdahalemizi yaptık. Lakin nereye kadar? Alan o kadar büyük ve sayı fazla ki; hangisine yapacaksın? Haliyle yetersiz kaldık. Yalnızca benim sorumluluk alanımda altı tane yangın vardı. Hangisine yetişeyim? Üstelik yangınlar öyle noktalardan çıkmıştı ki; sanki birileri kurmay edası ile oturup saldırı planları hazırlayıp kafa yormuş. Bu kadar tesadüfü ben kabul edemem. Allah onları bildiği gibi yapsın… Allah onları cehennemin en derinliklerine gömsün… Allah onları korlar içinde bıraksın…

Her şey sabah on bir sıralarında başladı. Zaten alarm durumundayız. Hazırlıklıyız. Ama her şeye değilmiş.

İlk yangın Kumluca ilçesinde başladı. Hemen gerekli müdahale için droneları gönderdim. Sonra telsizler, telefonlar hareketlendi. Aynı anda beş yangın başladı. Hem de Gazipaşa'dan Kaş'a kadar geniş alanda. Aynı anda.

Kuledeki ekranlar kızıla döndü. Mobeselerden orman gözetim kulelerindeki kameralardan gelen görüntüler korkunçtu. Ormanlarımız ciğerlerimiz cayır cayır yanıyordu. Hele benim kızıl dronedan gelen görüntüler inanılmazdı. Can dayanacak türden değildi.

Çam ağaçların iki, üç metre tepelerine yükselen alevler rüzgarın da etkisiyle önüne ne geliyor ise yutuyordu. Diri diri, acımadan yiyordu. Aşağısı cehenneme dönmüştü.

Helikopterler, yangın uçaklarının sesleri dağlarda yankılanıyordu, buradan bile duyabiliyordum. Orman sivil savunma ekipleri, orman yangın görevlileri, arazözler aşağıda karıncalar gibi hareket halindeydiler.

On ikinci sortiden sonra bendeki tüm mühimmat bitti. Yangınlar kontrolden çıkmıştı. Helikopter ile mühimmat takviyesi yapmaya çalışıyorduk. İlk takviyede iki tane yardımcı itfaiyeci geldi. Ben kuleden ayrılamıyordum. Mühimmatımız kalmasa da droneların yangının ilerlemesi ile ilgili aşağıdan aldıkları görüntüler, ekiplerin sevk ve idaresinde büyük kolaylık sağlıyordu.

Mühimmat takviyesi falan artık hepsi yalan oldu. Kontrolden çıkan yangını kontrol altına almamız tam üç günümüzü aldı. Bu üç günde kısa kestirmeler ile geçiştirdim. Herkes insan üstü çaba gösterdi. Gerilen sinirleri, edilen küfürleri, söndürme sürecini, stresi burada yazmayacağım. Hayal gücünüze bırakıyorum.

Yangınlar ülkenin bir numaralı gündemi oldu. Bilen bilmeyen konuştu. Çok bilmişler ahkam kestiler. Herkes üzüldü. Herkesin içi yandı. Herkes hayal gücü kadar üzüldü. Empatisi kadar içi yandı. Çoğu bir şey görmedi. Neler olduğunu, felaketin boyutunu hayal bile edemedi.

Yangınlarda ölen toplam dokuz cengaver için ağıtlar yakıldı. İsimleri okundu. Sonra her şey unutuldu, günlük dizilerinin takibine geçtiler. Yaşamın akıntısına kendilerini bıraktılar. Çaylar içildi. Dondurmalar yenildi. Bilgiç siyasi konuşmalar yapıldı. Memleket kurtarıldı. Taraf oldukları futbol takımlarının en ideal kadroları kuruldu. Dedikoduların dibi vuruldu.

Ben mi? Sormayın… Çok kötüyüm. Yangınlar kontrol altına alınıp söndürüldükten sonra soğutma çalışmalarında gelen görüntüler dehşet vericiydi. Ormanlar harap olmuştu. Ekosistem küle dönmüştü. Yanmış hala dumanı tüten kaplumbağa mı dersiniz? Nalsız ayakları havada vücut bütünlüğü gitmiş yılkı atları mı dersiniz? Tavşanından, köpeğine kadar irili ufaklı birçok canın nasıl diri diri yandıklarının görüntülerini ekranlarda gördükçe içim gitti. Hele hele Akseki Dağları'nda gördüğüm annesinin kollarında can veren yavru ayının görüntüsü kabusum oldu. Karıncasından, örümceğine, ağustos böceğinden börtü böceğine kadar yüz binlercesinin öldüğünü bilmek insanı kasıp kavuruyordu. Allah'tan onların görüntüleri ekrana yansımıyor. Yansımasa da biliyorum ki oradalar. Hepsi diri diri, cayır cayır yandı.

Çimler… Otlar… Taze fidanlar… Asırlık ağaçlar… Gökkuşağı çiçekleri… Kozalaklar…Tohumlar… Gelecek… Geçmiş… Anılar… Neler, neler…

Yandı. Bitti. Kül oldu.

Her şey ne kadar değişmişti. Yeşil boza, griye siyaha dönmüştü. Gökkuşağı renkli ormanların iç açıcı renkleri gitmiş geriye iç karartıcıları kalmıştı. Ormanın üzerine simsiyah kasvet inmişti. Ölüm kokuyordu. Koklayamasam da biliyordum, is kokuyordu. Dağ çiçeklerinin, çam kozalaklarının mis kokusu yerine is kokusunu bırakmıştı. Güzel olan her şey yok olmuştu. Renkler kaybolmuştu. Eskinin rengarenk zakkum çiçekleri gitmiş yanmış sivri dallar arşa isyan

ediyordu. Güzelim orman mezarlığa dönmüştü. Hem de her türlü türün iskeletinin yükseldiği mezarlık. Gri, boz siyah mezarlık.

Toprak bile yanmıştı. Toprak, taşlar siyahın değişik tonlarındaydı. Ortam is kokuyordu. Ölüm kokuyordu. Her şey ne korkunç gözüküyordu.

Yanan bölge ur olmuş güzelliklerin içinde ben buradayım diyordu. İnsanı hipnotize edercesine kendisine çekiyor, iç yakıyordu. Hala için için yanıyor hissi veriyordu.

O kadar kızgınım ki; bunu yapanları, yaptıranları diri diri yakmak istiyorum. Yangının merkezine atmak istiyorum. Aynı anda… Bu kadar planlı… Böyle bir tesadüfü kabul etmek mümkün değil.

Ah insanoğlu. Ah…

Soğutma çalışmaları bitip her şey normale dönünce; geçmiş drone görüntülerini mercek altına aldım. Amacım failleri yakalamaktı. Ne mümkün?

SONUÇ

Kendimi buldum… Büyüdüm… Hem de yarım aklım, kıt zekama rağmen büyüdüm.

Aynadaki James Dean siluetinden kendimi kurtardım. Bakmaya kıyamadığım o dalgalı sarıya çalan kumral saçlarımı üç numaraya vurdum. Hem de kendim. Self servis. Berber bile zaman kaybı.

Aynalara, duvarlara siyah beyaz yazıcıdan çıkardığım yangında telef olan hayvanların resimlerini astım. Hani olur ya unutursam, hatırlatsınlar sorumluluklarımı. Anne, yavru ayının koyun koyuna yanmış resmi yatağımın başucunda. Her gece onlara "iyi geceler" diyerek yatıyor, "günaydın" ile kalkıyorum.

Yeni bir evreye geçtim. Yangına müdahaleden öte, önleyici tedbirler geliştirmeye çalışıyorum.

Kulağım telsizde. Gözüm ekranlarda. Her daim diriyim. Hazırım. Aşağıya vadileri, yalçın dağları tarıyorum. Yaktığınız mangalın kokusunu ta buralardan duyabiliyorum. Attığınız izmariti buradan görüyorum. Yaktığınız çer çöpün isi burnumda. Hiçbirinize acımayacağım. Sizlerin anladığınız dilden konuşacağım. Üzerlerinize cezalar yazdıracağım. Sizleri ifşa edeceğim. Öyle veya böyle sizleri yola getireceğim.

Ben muhafızım. İnsanlar sizin değil. Ekosistemin muhafızıyım. Ağzı olup konuşamayanların muhafızıyım. Dili olup söyleyemeyenlerin…

Karıncanın, kertenkelenin, otun, çöpün, fidanın, bitmemiş tohumun. Asırlıkların gölgesinde büyümeyi bekleyenlerin. Ağır çekim kaplumbağadan, seksek seken tavşana kadar. Yılanın, çıyanın, bok böceğinin… Hepinizin muhafızı.

Sizleri bu kendini ekosistemin merkezine yerleşmiş her şeyin efendisi sanan insanoğlundan korumak için buradayım. Ben buradayım. Görevimin başındayım.

Siz ekosistemdeki dostlarım; Rahat olun. Yaşamın doğallığının tadını çıkarın. Üreyin. Büyüyün. Çoğalın. Dünyayı renk vermeye devam edin. Yaşayın…

Ben Muhafızım. Buradayım…

SON